

SALTINIS

☞ KAS ANTRA MENESI IŠEINAS RAJTAS ☜
PAVESTAS GILĀSNIAM GĪVASTIES IŠPAZĪNĪMUI

MĀETAS 1.

NRS. 2.

KOVO MEN. 1905.

TURINIS: Vidajinis gīvastis. — Regējimas. — Pamōkslai paslapties mōkītiniui. — Gīvasties vanduo. — Dievotas žmogus. — Žmogaus ir Dievo īstātīmai. — Kodēl žmonēs nelīgūs. — Amžinasis keleivis. — Kodēl mirtī reik. ☜

☞ Ilaidējas Vilhelmas Storost, Tūzēje, Anger Nr. 23. ☜

Išpazīnimas īra gīvastis. Kas ant gilāsnio išpazīnimo parējēs īra, to gīvastis tvirtāsnis. O toks gīvastis reiškia labiausiai broliškoj meilēje.

Išpazīnimas randasi kaip kokia dovana, kad pašalinama, kas jo kīlima nusiēgia. Kān žmogui reikia darīti, jei tū slogūn nusikratūtū, tas iš žilos senovēs līg šiandien aukštais tikībōs (vīeros) ir kitais mokslais sākoma.

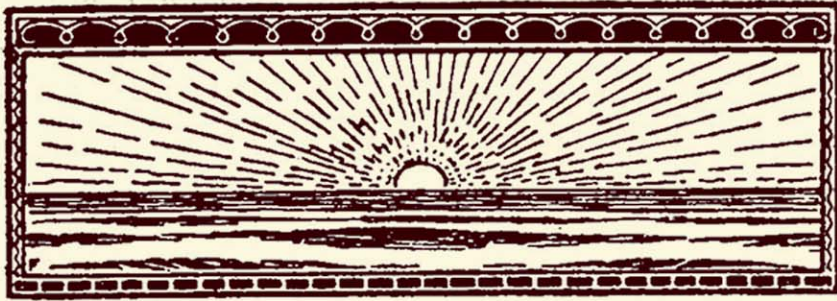
Iš tokiū mokslū šitas rāstas savo skaitūtojams dalželemis padēs.

Bet ir tik tie galēs iš jo naudōs turēti, kuriems ne per žema pasirodīs kitū parāginimais būti.

Rašiba nepaprasta. Sz ir cz visai išmesti. Uz tai imti š ir tš. Bet mielū noru prieinā skaitūtojai labai greit prie tos rašibōs pripras. Priezastis jaja naudoties labai svarbi. Primāenam ir, kad lotīniskos raidēs akiems smagāsnēs neng paprastosios.

Parsisiūsdinamoji mātū prekē 1,25 M, atskiro nrio 0,25 M, gerāsnio popieriaus 1,50 ir 0,30 M

VIDUJINIS GIVASTIS.

Kodėl tik taip užsikąstindami lauke, pavirfutinėj pasaulėj, jieskote, kán vienat viduje surasti gálit?

Kodėl tik tokiu ilgėjimu žvelgiate į rausvąjį aušros prašvitimą o ne į ne-įsmatuojamąsias širdies gelmes?

Klausikities teisībės, kuri, sena kaip žiloji senovė, tatšau amžinai jauna:

Žmogaus širdyje yra paslaptis paslapstita, givasties ir nemirimo paslaptis.

Tšia, mokítiniai, jieskokite táká, o jús atrasit viduji givasti.

Júsije dšfia nesizinodama dár miega, ir tik kada-ne-kada per miega pasikufin. Bet šalep júsú stovi aukštiejie sargai budédami liepsnuojantšiais žibintuvais rankose; nésa įsvadávimo valanda tur paskambėti; kiekvienai dšfiai tur atbudimo laikas pri-eiti.

O šitie sargai su ilgėjimo žūri kaip laukiamąja vâlanda galétu priskubinti. Jie mato didzuosus šito amžiaus vargus ir skausmus, ir nepasákomu susimilimu jie pakel savo balsa, jei jis galingai garsétu per šimtmetšius ir norint keléta į anu miegantšiu širdžiú tiek prisfauktu, kad ben mázum greitšiau pradétu plakti.

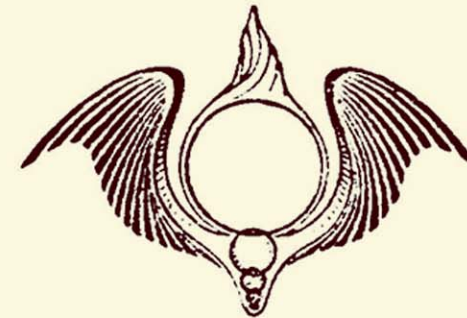
Vidujinis givastis júsú laukia! O kurs juomi pasimégsta, tasai tikrai givas. *Cavé.*

Kurs nieko ne dáro, tasai amžina pakáju ígíti negál. Nieko ne veikiant ne gálima tobúluma atsiekti.

Kursai paviršomis jokio dárbo nedáro, savo sánarams ne duodamas dirbti, kám jie leisti, o viduje prie kúnisškú dalíkú prisikibés laikos, tas yra durnas ir vadinamas veidmainiu ir tokiu, kurs šventu dædas.

Darík, kas tavo pareiga; nésa veikimas yra geræsnis negu tinginávimas.

Bhagavad Gítá III, 4; 6; 8.

REGEJIMAS.

Jau vėl vākaras. Vėl sėdžiu sū ir atsimenu dienos dārbo ir trūso. Kaip tai miel valanditi ilsieties ir lig lidėdama dienai pāskui žvelgti. Vis daugiau tēmsta. Mastū kān atlikusi o kas dār uz akiū. O tokius pragaištantjus niekutjus apsvartidama pareinu galāusiai ant to klāusimo: Pro kān tas viskas? Ar mēs tik vien dėl savo kūno įlaikimo tjonai? Ar tiek reikia trūsti ir sukties vien dėlto bėdno āmžaus akiesmirksnio?

Tokiu būdu dūmodama visai atsileidusi ir gālva pasirēmusi sėdžiu ir žvelgiu sū tiliai pro langa. Žvelgiu dangun. Viena žvaigždėli po kitos spīkterėja. Viena spindžia mēlsvai, kita rausvai, kitos vėl sidabrinu ir auksinu įviesumu. Kiekviena sū ipatinga, o rodos taip arti, kad ja prisiekti galėtumei.

Tatjau kokioj tolībėj jos visos! Tik stebėtina kād mūsū ākis dār susitink su jūn spindūliais. Bet įtai, viena, kokia ji įviesi, balta! Visai ipatinga įijė. Mān žvelgiant per plīne, ji rodos visai žemai lig ant žēmės atsirēmusi.

Ir viens labai plons spindūlėlis, taritum plaukas, ant bāltojo sniego blizga manėspi. Nusistebėjimu žvelgiu į jūn, ir žįgiu pasijuntu žengianti tuom spindulu tolīn, aukštīn. Viena koja po kitos statū ligiai ant to spindūlėlio, kurs taip sauras kaip peilio āsmuo. Akis nenuleidžiu nuo anos žvaigždės, kuriai ārtinos. Nėsa kaip veik tik nuo savo sauro takėlio nukrīpstu, jau ir žvaigždėlės nebmatū.

Tānkiai nukrīpū bet ir vis grīžū ir vėl suradū savo takėli. Jautjios lengvi ir žengiu tvirtai tolīn — o įtai, jau ir prie mierio. — Bet juog tai ir visai nėra žvaigždis, tai didi troba, aukštas nāmas. Rodos be langū, o tik visai įviesus, lig sienos pātjos įviestū.

Be abejojimo, tai Dievnamis. Pri-ėjū prie saurū to nāmo durū, ir mān įnežinū ipuoli anie zodziai į rāsto: „Kėlias sauras ir vartai ankšti.“ Stoviu svarstidama, ar įžengti ar banditi atvėrti. Ir pasidrāsinusi dedu ranka prie vartū. Tai, pirmkol dār atsitraukt negalėjau, jos lengviai atsiveria, o ā į jau ir žengiu per slengsti. Bet kokia lengvībe pajuntu, lig kokia našta nuo manės nusmuktū. Saldus kvāpas apima mane. Stoviu viduje.

O ta įviesībe viduje! Kokia ji stebūklinga! Todėl ji ir per mūrus pārsiveržia; todėl ir visas butas įvietjia! Bet koks įfgastis mān! Juog ā į visai nuoga! Taip labai nuoga! Kad dār be rūbūn būtfau, tai dār nurimtjau! Bet ā į jautjios nuoga į vidaus. Kokia tai įfgastinga nuogībė!

Išvīsti save visoj savo niekingīstēje — kad ir tik ant akiesmirksnio! Tai īra pažvilgis in tamsiausia juodziāusia bedugni; zvilgis ī nieka, ī tamsu nieka!

Līg pagālbos sulāukdama didžiausam išgastij savo akis nuo savēs pakelu. Jauniai atstu nuo manēs pamatāu šviesoj stovinti šviesos pavidalū pulka. Ir jū vienas māt ārtinas. Jis švietšia skaistšiausa šviesībe. O vis daugiau pajautjio jo aukštībe o savo niekīste. Ir jisai, išvīsdamas mano nusiminima o manēs susimildamas, nutvera mane už rankos ir vāda mane kelis žingsnius ī nekuria anga po dešinēs.

Ne žināu sakīt, ar iš tikro žengiau. Rodos oru ējāu. O jo rankos pakrutinimas toks švelnus ir mielas līg nukrintās uobāels žiedas māt būtū ant rankos puolēs. Jis vādē mane līg ī kokin darža ir rodē māt kvietkū. Bet tokiū kvietkū dār niekuomet ne buvāu mātjusi. Rodos lelijos ir stebūklingos rozēs židētū visu savo grazumu. Kiekviena kvietka, rodos, gīvas, sumānās gīvastis. Imu glostīt arti manēs āsantšia raudona rože, manīdama kad nieku būdu ne galētjau ja nuskīt. Rodos pa-imtjau aukštai iškilusām sutvėrimui jo gīvasti.

„Ar ne,“ sāko mano vādas, mano minti išvīdēs, „tu negalētumei tāt kvietka nuskīti? Aš tāt pasakīsu, kodėl aš tāt tas kvietkas rodau. Tos kvietkos īra tavo. Jos īra tavo žemijki džiaugsmāi, kurū tu užsigīnusi esi. Tai īra žiedai, kurie jāle tavo āmžaus tāko židējo, o kurū tu

ne skīnei. O kuo didāsnis užsigīnimas, juo gražāsnē kvietka, juo gražiau ji šitjon žid. Už ta raudonāja kvietka, kuria tu taip meilingai glostai, tu labai brāngiai užmokėti turėjai. Ji nuo tavo širdies kraujo tokia raudona īra. Tu pati suprasi: kāt nuskini, tas suvīsta, o kāt palieki, tas dār ilgai židi!“

Māt be sākant, kad kartunta tik viskas pėr-židėjusi būs, jis greitai mano abejojima sumanīdams atsiliepē: „Beje, kas žemijka pragaišta, kad ir dār taip ilgai patenka, bet kas tavīj židi, tas nēra žemijka, tas ir ne pragaišta. Tu dār pėr daug abejoji. Todėl šitas dalīkas tāt dār ir nēra aiškus. Todėl ir negali tjonai pasilikti. Grīšk pas savijkius ir tāt išmok atskirti tarp to, kas gaišta, bei to, kas ne pragaišta, kas āmžina!“

Taip tardamas švelnu balsu, jis mane atvedē pas sauruosus vartelus. Ir žigiu jutāus lauke āsanti.

O štai, koks biaurus pavidalas, līg smākas, manēs tikoja! Ar tai to slengstjio sārgas būtū? Kodėl tik ī-einant jī nepatēmījau? Ar jis miegojo? — Arba ar tai mano piktenībē, kuria īžengdama lauke palikusi buvāu? Ar tai ta našta, kuri nuo manēs nupuolē!

Dabar tas pavidals ir jau ims ant manēs pulti. Iš baimēs pradėdu drebėti. Matāu aiškiai, kad tai mano piktenībe, kuri dabar ant manēs viršū gāuti nor. Kuo daugiau ī ja žvelgiu, tuo biaurāsnē ir išgastingāsnē ji pastoja.

O jau ir tas biaurusis sutvêrimas mân ârtinas. Jau juntū jo biauru dûka, ir rodos iŝnîksinti iŝ baimês; tai žîgiu lîg malonus vêjælio kvâpas pri- neŝa mân žodžius: „Ne iŝitikêk î savo žæmaja dâli, bet visadai atsimîk, kad tu dieviŝkos kilties esi!“

Biaurusis pavidals pradêjo susmukti, ir visai î nieka pavirtês pragaiŝo. Jutâu saldu kvâpa ir dâr vis girdêjau skambêjima anû žodžiû lîg ve- jælis kokias stîgas virpintû.

Žîgiu kas nors aŝtriai suŝnæko. Iŝgandinta susitvêrau ir apsižvalgiau. — Sutæmus. Sêdžiu atsileidusi prie lango, gâlva pasirêmusi. — Kas buvo manim nusidâvus? — Rodos ne-iŝguldoma. — Bet tas mân likos labai aiŝku: buvâu daug, labai daug patîrusi, buvâu iŝvilgi gâvusi. *Rt.*

PAMOKSAI PASLAPTIES MOKITINIUI.

Jieŝkok kælio.

Tuodu žodžiu rodos per menku, jeib svarbu pamokslo paduoti galêtû. Mokîtinis imtû nâ- nîti: Ar aŝ tokiu mokslu uŝsi-imtŝiau, jeigu kælio ne jieŝkotŝiau?

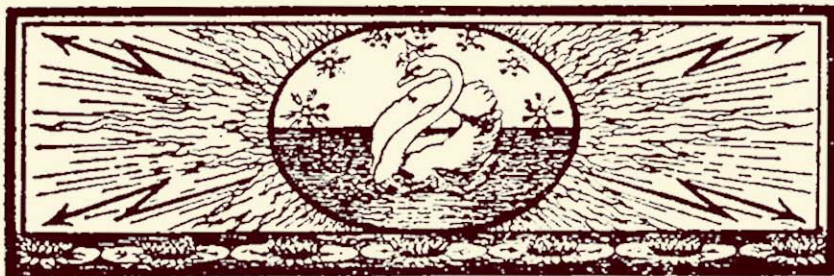
Tatŝau ne pabêk taip skubinai. Parimk va- landæle ir apsvartik. Ar iŝ tikro tik kælio jieŝ- kai, arba ar tavîj nesiranda koks ne-aiŝkus žvilgis î kokias didžias aukŝtîbes, ant kurû uŝkopti nori, žvilgis î kokia garsia ateiti, kuria tu sulâukti geidi? Bûk pagraudæntas! Kælias tur bûti vienat savês dêlei jieŝkomas, nežûrint î kojas, kurios ant jo turês vaikŝtinêti.

Kad po ilgû kovos âmžû ir daug laimêjimû irgi paskutiniame mûŝije bûsi virŝu palaikês, pa- skutini pâslapti pasiprâŝês, tada tu esi pilnai tin- kams tolinæsniâm kæliui.

Kad paskutini didžiojo pamokslo paslaptis iŝtarta bûs, tai su ja atsiværia naujojo kælio my- stêrija, kælio, kurs iŝved iŝ visû žmogijkû patî- rimû, ir kurs visiŝkai žmogaus pajiega ir sumâ- nîmu nebe-atsiekamas.

Prie kiekvieno ŝitû pamokslû reikia ilgai pa- rinti ir kiekviena giliai apsvartyti. Prie kiekvieno reikia pilnai iŝpažinti, kad kælias tur bûti skiria- mas vienat savês dêlei. Kælias ir teisîbe popirm, tada sækas gîvastis.

Light on the Path.

GIVASTIES VANDUO.

Pas Sanatkumâra atėjo Nârada ir tarė: „Mistre, mokik mane dūjia išpažinti. Nėsa nuo ismintingūjū esmi girdėjės, kad tasai, kurs dūjia išpažįsta, ramiai per sielvartū jūrias pæreina. O aš esmi nusiminės; todėl vesk mane, mistre, jeib atsiektjau kranta anapus sielvartū.

Ir mistras atsilepė tardams: „Viskas, kân tu jau žinai, îra tik žodžiai . . .

O tu turėtumei steigties teisibe išpažinti. Nėsa kad žmogus išpažįsta, tai jis teisibe apreiskia, bet tasai ne apreiskia teisibe, kurs jâ ne-išpažįsta. Todėl turėtumei steigties išpažinima îginti.

Išvilgi gâvės žmogus išpažįsta. Be išvilgio negâlima išpažinti; bet su išvilgiu išpažįstama. Todėl turėtumei steigties, jeib tâv išvilgis tektū.

Kad kas nors steigias, jeib jis įkiltū, tai jâm išvilgis duodamas. Be prisisteigimo išvilgis neduodamas. Išvilgis pareina, kad steigies įkilti. Todėl turėtumei steigties įkilti.

Įf kur kas kilės, tænlînk jis tiesias. Jis ne gâl topi išsitiesti, įf ko jis nėra kilės; jis îpatijko dâlîko išsitiesia, kadangi jis įf to gaminas. Todėl turėtumei saltinio jiejkoti, įf kurio tu gaminės.

Kad kas dirba arba veikia, tada jis ir tarpsta. Be veikimo jis ne gâl tarpti, nėra jis tik veiktamas tarpsta. Todėl tu turėtumei veikimu užsi-îmti.

Kad kas nors kame dzaugsmo randa, tai jis veikia; jei jis dzaugsmo ne randa, tai jis neveikia. Jis tik veikia, kad jis savo veikime dzaugsmo randa. Todėl jiejkok dzaugsmo.

Tæn, kur apsaurinimo nėra, tæn îra dzaugsmo. Tame nėra dzaugsmo, kas apsaurîta. Tik begalinê îra dzaugsmas. Todėl jiejkok begaline išpažinti.

Kad kas nieko kitko ne mâtô, ne girdi ir ne pajiegia kaip tiktai dūjia, tai ta îra begalinê; bet kur jis kân kitkan mâtô, girdi ir pajiegia o ne dūjia, tai tšia îra apsaurinimas. Kas ne-apsaurîta, tas nemirsta, bet kas apsaurîta, tas mirsta. Begalinê tur savo jâkne savo patšios didîbêje, bet ne tame, kân žmonês už didibe laiko. Nėsa žmonês laiko už didibe: didi galvijū, žirgū, flâpiū skaitlu, aukso, vergū, moterū, žæmês ir trobū daugibe. Tai ne ta didîbê, apie kuria aš kalbu.

Begalinê îra apatšioj ir viršui, ji îra vâkaruose ir rîtuose, pietuose ir šaurêj; ji îra visîbê. Bet aš pats tajê esmi. Aš esu apatšioj ir viršuj, aš esmi vâkaruose, rîtuose, pietuose ir šaurêj; aš esmi visîbê. O aš esmi dūjia. Dūjia îra apa-

tšioj ir virfuj, ji îra vâkaruose ir rîtuose, ji îra pietuose ir šaurėje, dūšia îra visîbê.

Kas tîn pajiega, kad taip îra, ir taip sumâno ir îspazîsta, tîm dūšia îra jo dzaugsmas, tîm dūšia îra jo linksmîbê, tîm dūšia îra jo bitšulê. Jis îra valdîtojis, kurs save valdo; ir jis savo vâlia tur visuose pasâulêse. Bet tiejie, kurie tîn ne îspazîsta, tie îra kitiems paduoti; jû pasâulê pra-gaišta, ir jie ne tur savo vâlios valnîbe.

Regîs ne mîto nei mirti, nei liga, nei siel-varta; regîs rægia visîbe, ir visuose daigtuose jis îšvîsta visîbe.

Kas pasâulês skaistuma prisitrâukia, tas savo esîbêje skaistus pastoja, jâm tenka aiški atmintis, o îš ūitos aiškios atminties pareina îšvadâvimai îš visû ūirdies klûšfû.

Toku bûdu Nârado tamsîbê îšnaikîta tîpê, ir mistras Sanatkumâra jâm dabar parodê kranta anapus tamsîbês. Todêl sâkoma, jis æsâs at-siekês anos pusês kranta.

Chândogya-Upanishad.

P a - a i ū k i n i m a i .

Îš dūšios mês visi gaminamies, îš dūšios, kuri îra ne-apsaurintas dzaugsmas. To dzaugsmo at-siminimas pasilieka mums ir pasek mus; ir to dzaugsmo îšsi-ilgimas mus pildo skausmu ir pri-slêgia mus. Visi ūmogaus veikimai, visi jo darbai, visos jo paikîstês ir visi jo nusidêjimai tik skaudûs siekimai îra kælia tænlînk susirasti, tîn kælia dūšon, îš kuros jis gaminas.

Dūšia, kuri tikraji ūmogu îkûnîja, îra! gîva-sties pilnîbês tvîstanti; ji îra liepsnojantšios ga-lîbês; ji îš savês îšsilaiko ir îš savês susitværia; ji îra pilna rîkâujantšio ūvitêjimo. Bet nuversta ir îštremta î ânksštaji personos gîvasti, dūšia jieško paviršutiniais pajutimais pažâdinti plûstantšio gî-vasties jausma.

Pat kûniškasis ūmogus tik geidžia kuo ga-lingiau ir gîvâu pajusti savo vidujaus veikima. O îš teisîbês jis tuomi ne dâro nieko pikto, nieko nešvârio, nêsa pajutimas gîvâuso gîvasties îra jo prigimta tiesa. Jis tik savo paties turto jieško. Todêl tame jokio nešvâraus jieškojimo nêra, bet tiktai niekingo; o niekinga siekima apsautšia skausmo ūešêlis.

Kiekvienas îš lauko užeinâs pajutimas, ar jis bûtû gæras arba blogas, dzaugsmingas arba skau-dus, mus îpatingu bûdu apsvaigin ir pilnai pa-sotin, kad jis be pærstojimo ragâujamas. Bet be pærstojimo viena vieninteli pajutima ragâuti ne gâlîma. Visa pasâulê, kuria mês pajutimais pa-jiegam, ūitâm îstâtîmui paduota, ir todêl nuola-tinis pærseiteimas randamas pasâulêj: Skausmas pasek dzaugsmas, mirtis gîvasti. Jeigu ūaltšio ne-bûtû, negalêtum ūiluma pajiegti; jei pikto nebûtû, negalêtumim kalbêti apie tîn, kas gæra, ir tik ne-labûjû gîvænimas dieviškûjû ūventîbe îšreiškia.

ūita priefingîstê vîrâuja visoj kûniškai pajie-gamoj pasâulêje, o jos atspindêjims pajuti-muose, tai îra pajautimo pasâulê. Tajê îra ūe-

māsnē neng zmogaus patībē; o todēl pajautimo pasāulēj zmogui negāl būt randama jokios pagālbos, joks iſgānīmas. Visas pajautimas taipojau statītas po pārsikeitimu, jis taipojau mirimui paduotas.

Pajutimas nieks kits, kaip pabandīmas tikrojo gīvasties gīvuma netikrais prietaisais īvīkdinti, būtent pavirfutinū pakirfinimu, o ne vidujinos pilnībēs galingumu.

Bet dzaugsmas sotindamas apsunkin ir pajutima atſipin, ir nesilāujās toks gīvastis mus nepakēlamai grāsin. Todēl zemoji zmogaus patībē nesizīnodama susitvārti īvīkdino skausma, jeib apsvaiginanti dzaugsma nukeistū ir ji apsi-ēmē mirti, jeib nudrēbtū pasi-ilginusīji gīvasties pasikrātima,

Skausmo ir mirties zemoji zmogaus patībē menkiau baidos, neng gaižio pasisotinimo ir pajutimo atſipimo; ir ſitas aſtrias prietaisas ji todēl iſsigalvojo, jeib nutildītū tāt troſkuli, kurs geidžia gīvasti kuo aſtriau pajusti, tāt troſkuli, kursai smūtnas atsiminimas tū dienū īra, kaip dūſia dār kūdikījkame padējime gīvāno.

Bet aukſtoji tikrojoji zmogaus patībēj nēra jokios vietos skausmāms bei sielvartoms, jokios vietos ligoms ir mirimui. Visi ſie dalīkai priklauso ſitos pasāulēs krantui; ant ano kranto, ant kurio iſ tikro gīvānt turētumim, jie ne gāl pabūti. Kas mums būtinai reikalinga, jeib sielvartos pasibaidītū, tai īra dūſios atplūdīmas.

Mēs turim pas gīvuosus vāndenus atgal grāžinanti kēlia surasti. O kad viena kart iſ anos begalinēs srovēs atsigērē būsim, tai tat mus pildīs tvīstantſiu gīvasties jausmu ir mums nuteiks, kāt mēs pavirfutiniais pajutimais veltui īgīti norējom. Ir skaudžiai apsunkinantſiu susirēmimu, tāt kiai nenusitikiantſiu siekimu mēs pamazu rasim kēlia, kurs vāda pas sieki; nēsa tiktai tēnlink te gālīm tiesies, iſ kur mēs gaminamies.

Pirmaja karta kiekvienas zmogus gāl dīkai gīvasties vandens atsigārti; bet antraji o visus kitus jis tur uzмокēti, o pilnai uzмокēti. Pirmasis gīvasties vandens malkas pamokīs mus, kad dār kits gīvasties ſaltinis randamas neng pajutimas, ſaltinis, kurs ant pajutimui statſiai priejais āsantſios pusēs plūsta, o kurām pajutimas taip menk teprilīgsta kaip diena nāktſiai, ſaltinis, kurio bēdnas sukraipītas pavīzdis pajutimas īra, kursai nor nudalīti, kāt jis nudalīti negāl, ir kas tik vienat dūſios duoklē īra.

Jeigu mēs antra karta o visu zinojimu ir apsi-ēmimu gīvasties vandens gārti norim, tai dabar turim uz tāt su apveikimu viso savo pajutimo uzмокēti. Nēsa kūnas gāl prie pajutimū prisikibti, pajutimais gīvs likties ir pajutimais mirti, jū gīvasti gīvānti ir jū mirima mirti, arba jisai gāl ī dūſios gīvasti īsikibti ir pamazu pārsikeisti ī nemirſtantſūjū rūba. Bet abiem jis ne gāl tarnāuti. Viens ar antras tur iſnaikinams būti. O nieko iſgastingāsnio nēra neng ana smūtnībe, kuri

randas, kad vēl reikia atgal eiti, ī tamsībe ir mirti nugrimsti, o jau esi viena karta gīvasties ragāvēs ir sviesībe īfvīdēs.

Todēl kiekvienos karzīgījkos dūfios uzdavīnīs īra atsīklūdīti nuo īf pajutīmo kīlantfīo pasīmēgīmo, kurām īlga laīka vergāvē āsam; bet vaīnikas īra kovos vertas, nēsa jīs īra nemīrimas.

Pīrmojī dovana, kurīa dūfīa nudalīn, tā īra āmzīno gīvastīes pilnībē vīetoj jo pavīzdzīo, kursaī īra pajutīmas. Sākantfīojī dovana pasīrodo kaīp koks nesīlīaujās stebūklas; tā īra dīdīsīs gīvastīes stebūklas, būtent suvokīmas mūsū tīkrosīos patībēs.

Gīvastīes vanduo randasī toli uz mūsū ir nusītesa toli nuo mūsū. Pīrmasīs atsīgērīms īra mus īfkēlēs īf mūsū patībēs, īra mums pīrīnēs, kad jīta „patībē“ tīk dalīs dīdzīosīos vīsībēs, kad jī tīk māzas begalīnū jūrū īlīnkīs.

O dabar īr pazīstam kaina (prēke), kurīa turīm uz antra malka mokēti. Mums nebevalīa tame māzam īlīnkīj, kurs īra personos gīvānīmas, uztrukti: Mēs turīm savo fīrdī begalīnosoms juroms atvārtī. O jeīb antra karta āmzīnuosus vandenus surastūmīm, turīme patīs prasīpuldīti. Tā īra tā kaina, o jī tur būt mokama.

Ī bēdnajā apleīsta personos patībe atgal slīnkīti, jos nekīste jau īfpazīnus, tā īra pamazu īr be palovos mīrtī. Bet vīsāī īf savo patībēs īfkīldamas īr nekō savīje ne palīkdamas, kas dūfīa supainotī galētū, tuomī gāunī drāsos, dīevījkos drāsos īr galībēs. Jōkīa zmogījka dūfīa ne īfpīldo

tān īfkīlīma be skausmīngū vaitojīmū īr dejāvīmū, be fīrdī sudraskantfīos fīrdgelos, kaīp īr jōkīa dūfīa ne gāl īfsīvaduoīti īf geīdulū, pīrīmkol jī ne zengusi per juoda īfgāstfīo tamsībe īr per mīrtīes fēfēlīus.

Bet savo zāmājā patībe atmesdami laīmīam tīkrājā patībe. Pīrma tīkējomīes apīe mus āsantfīus zmones tīkrai mātā, īfpazīstā īr sumānā, bet dabar pasīrodo, kaīp mēs klajōjē. Nēsa kōkīa vīenuoda fīrdīs īr būtū, vīenat Dīevas tegāl ja sumānīti. Todēl turīm dīevījka spēka īr īfpazīnīman īgīti, apveīkdami savo dīngtjīa, kad mēs kiekvīenas sāu atskīrta āsībē āsam, pīrīmneng zemīausos fīrdīes artībe ne pajausīme. Kad pīrmasīs dīdīsīs pārgalējīmas laīmētas, kad dīevījka galībē īr dīevījkas pakājus kaīp svēlnīojī mus aplīejantī aufrōs svīesa ant mūsū nusīleid, tāda tīk prasīded īf kītū fīrdzīū svītējīms per tamsībe paspīndēti, palīep-snuotī kaīp zvaīgzdīs, kuros staīgīai naktīes fēfēlīus pārvāerīa. Īr jōks pāregējīms ant zāmēs arba ant dangaus ne gāl susīlīgīnt tuom aukstēnībēs stebūklū, būtent mūsū pīrīmām īvedīmūī ī tīkrajī īr pīlnājī zmogījka gīvasti.

Tāīp trāukīam pamazu savo kēlīu, kol ne mums vīsāī tākusi āmzīnūjū dalīs. Kīlantfīojī gīvastīes vandens srovē, īf pīrīm tīk māzas faltīnāelīs, labīausīai uzslapstītas īr apkraustīnētas beī supurvītas, mus numazgojā, nuplaujā īr nuvālo īr mums nuteīkīa nepragāīftantfīa galībe, nuteīkīa mums āmzīna jaunīste.

Kiekvienas mūsū veikimas dabar nēja savim sutvērtojo galībēs antspauda, vis mēs savo veikimais kokia nors nauja dūšios pāslapti īkūnīsim; nēsa dār daug dūšios paslaptiū īra, kuros malonios kaip pavasarinie girios sprogai arba kaip zvaigzdzū svitējims.

Bet visoj pasāulēj negāl nieks susilīgint su ana īskilmībe, kuri apsireiškia īspazinime kitū dieviškū, galingūjū dūšiū īpatībiū. Tān, kituose dūšiose, surandam savo tikraja dāli, mums pripuolanti uzdavini; ir ji mums vis didesnu saiku teks, kaip ir vis galingiau dūšia ī mūsū gīvasti tvīs ir īsilies.

Charles Johnston.

Taigi būkite tobūlais, kaipo tobūlas Tēvas jūsū, kursai īra danguje. *Matth. 5, 48.*

Tarp tūkstantiū zmonū vos vienas te randasi, kurs tobūluma atsiekti nor, o ir tarp tū, kurie to nor ir tobūlesni pastoja, tik menk tēra, kurie mane īj teisībēs īspazīsta. *Bhagavad Gītā VII, 3.*

DIEVOTAS ŽMOGUS.

Tarp dievotū (nuobaznū) zmonū randasi skirtumas. Kai kurie kreipiasi Dievopi, jei jis jiems patarnāutū. Jie jo meldziasi, ir atlieka visokias apeigas. Bet visuomet jie tik savo gerove nor atsiekti, ar tai būtū jīame āmzuje ar kitame. Tokie zmonēs prasimānē īra, būk Dievas su daug prikalbējimais ir meilāvimais privērtjīamas zmogaus geidimāms tarnāuti. Jie ne mātō, kad jie stātos aukstjīau uz Dieva, o kad jū Dievas tiktai jū pādaras, jū īnagis.

Su īspazinimu dievotas zmogus Dievui visai pasiduoda kaipo Dievo pādaras ir īrankis kitū gerove padidinti norēdams. Jis nieko nebereikālāuja ir nieko nebegeidāuja ir māno; jis vienat lāukia, kad Dievas jame manītū, juomi veiktū ir jame norētū.

Tokio zmogaus veikimas, mānīmas ir norējims aiškiai nuo ano zmogaus atsiskiria. Nēsa jis zmogus savēs visai uzmirjta, apie savo gerove visai nesirūpin ir nesulīgītīnai galingai kitū pasisekimo dēlei māno, veikia ir nori. Bet jis todēl taip galingas, kadāngi ne jis viskan dāro, bet Dievas jame ir juomi. Toks zmogus niekuomet ne pataikāuja.

Franz Hartmann.

ŽMOGAUS IR DIEVO ISTATIMAI.

Žmogus savo nesumânime labai mielai Dieva su savim suligin. O tãm, rodos, jis pilnai tiesos turis, kadãngi rašita: Žmogus Dievo atveidis.

Bet kad tãn žodi negãlima taip pavirfutiniai išsigulditi, tãn kiekvienas mãžas apsvarstimas jau turëtù išroditi. Juog sakita: Dievas ãra dvasë; Jis ãra meilë; Jis teisibë, tikribë, givastis; Jis begalinis, amžinas. Todël Jisai jokiù bũdu ne gãl bũti pavidale sutvãramas.

Kaip apie Dieva taip ir apie Dievo ãstãtimus žmonës sprendžia. Ir jie tuos pagal savo ãstãtimus seikia ir sumãno.

Bet kaip netobũli žmonũ ãstãtimai! Vos išleisti, jau ir vël veik taisomi. Jie givãnimui ir givãstfui kartais tiesog priefingi. Pãrzengtojis juos pãrzengës tãnkiai naudos ir smagumo randa, o tik ãstãtĩmũ išleidẽjui iškãdos padãro. ãstãtĩmũ uzmanitojai todël ir labai supĩksta. Ir kerštu jie nubaudžia pãrzengtoji.

Žmogaus ãstãtimai ãra tãnkiai kaip koks jungas, kurin vienas, ar ir keli žmonës arba

ir didis saimas kitiems uzded. Jie tik tada ne pajautjami kaip jungas, kad jie pagal žmonũ sprendima tobũli. Bet tada jie ir nieks kitkas kaip tiktai uztvirtinimas žmonũ givãnimo ir kilimo vëžũ.

Visai kitaip destis Dievo ãstãtĩmais. Sãkoma, kad jie Jo žodije randasi. Bet tas žodis visai ne suliginams su žmogaus žodžiu. Dievo žodis ãra Dievo apsireiškimas arba viskan sutvãrias sutvãrtojis. Todël ir nekursai dvãsiškam išpazinime didei iškilës žmogus sãko: „Kad Dievas tiktai viena akiesmirksni suleistũ savo žodi tarti, tai dangus ir žãmë pragaištũ!“ O menkiausias bei maziausias šio žodžio balsãlis, tai mũsũ didžoji pasãulë.

Šitame žodije, kurs pats givãstis ãra, randasi ir Dievo ãstãtĩmai. Jie todël ir nãra nuo givãsties atskiriami; jie ãra jo prietaisa. ãstãtĩmai ne gãl givãstfui priefingi bũti, o givãstis ne gãl prief ãstãtĩmus stoties. ãstãtĩmai tšia, kur givãstis, o givãstis niekuomet be ãstãtĩmũ.

Taip, pagal Dievo ãstãtĩmus, randasi vãsara ir ziema; žãlmeniai ir givoliai ãuga ir miršta, o taipojau ir žmogus. Pagal Dievo ãstãtĩmus žãmë sukasi ir diena bei naktis nusikeitšia. Pagal Dievo ãstãtĩmus žãmë, mẽnuo ir kitos žvaigždës kelãuja savo keliais.

Bet vis reikia atmintij palaikiti, kad šis kũniškias givãstis, gamta arba prigimtis, tik maza dalãlë, žãmiausias laipsnis viso amžino givãsties.

Aukštæsnuose gīvasties laipsnuose taipojau ap-
sireiskia Dievo īstātīmai. Žmogus tån gana aif-
kiai pajautfia. Juog jo gīvastis savo faknis tur
āmzīname, dvāsīskame gīvastij. Nuo pat fitos
aukštībēs lig kūnīsko gīvasties īfsipletfia dvāsīf-
kas, mānīmo ir geidimo bei pajautimo gīvastis.
Kaip gerai žmogus ant kiekvieno gīvasties laipsnio
Dievo īstātīma pasek, tiek tobūlæsnis jo gīvastis
ant to laipsno. Kurs īstātīmus pildo, pagal ku-
ruos kūnīskas gīvastis tarpsta, tas pasidzaugia
gæros sveikātos. Kurs pries tuos īstātīmus pasi-
elgs, tas prapuldis sveikāta ir galāusiai gīvasti.
O kad jisai īstātīmus nesekdams pasijus susirgēs,
tada joks atleidimas jām sveikāta nesugrāzīs, jau
žmogus turēs pasiduoti valdīmui Dievo īstātīmū,
tada jis pasveiks.

O kaip kūnīskame, taip ir aukštæsname gī-
vastij. Žmogus niekur ne gāl Dievo īstātīmus
pærzengti, jis tik pries juos pasi-elgti gāl; bet jo
gīvastis ant kiekvieno laipsnio, ant kurio jis nu-
sizengia, nīksta. Tik su īspildīmu Dievo īstātīmū
gīvastis īfliakta ir tarpsta. Ne kitaip. O kaip
ilgai žmogus tuos īstātīmus nepazīsta, kaip ilgai
jis juos ne-īspildo, jis serga ir miršta, ar tai būtū
kūnīškai arba dvāsīškai.

Bet sirgdams ir mirdams ir skausmus ir bai-
mēs pakældams žmogus īfmoksta īspazīti, kas
Dievo īstātīmai, kas gīvastis. Ir jis vis daugiau
skausmū ir vargū vertfjamas Dievo īstātīmus īspil-
dīti ir juos īspazīti.

Aifkiai mātoma, kad ne Dievas uz nusizen-
gima baudzia. Jis ir ne pīksta ir ne kerfīja. Jis
nēra kaip žmogus. Jis īra vienat meilē. Žmo-
gus patsai pries īstātīmus pasi-elgdams nusizengia
ir pats tuomi bausme pasidāro. Istātīmai īra kaip
uola, pries kuria žmogus atsidauzia.

O tas atsidauzīmas jām ant gæro. Taip jis
īfmoksta Dievo īstātīmus vis daugiau īspazinti ir
pildīti. O didi īfkāda žmogus īf to turētū, jei jis
īf nusizengimo pasekmū īfklūdītas taptū. Kiek-
vienas tur savo nusizengimo pasekmes sāu ant
gæro nefti. Taip juog tik pomazu īfmoks visai
pagal Dievo īstātīmus, arba pagal Dievo vālia
gīvænti, kol jis ne visu īspazinimu Dievīje gīvæs.

Bet palaimintas īra tasai, kurs ne prīvartos bei
baimēs vāroms, bet laisvu noru Dievo īstātīmus
tīrinēja ir pildo. Jis veikia gīvasties sieki at-
sieks ir, īspazinēs Dievo īstātīmus, galēs kitus apie
juos pamokinti, kaip tokie īspazinimai apie Dievo
īstātīmus juog ir bībelēj parafīti.

Taip aifku, koks didis skirtumas tarp Dievo
ir žmogaus īstātīmū. O kurs pradēs māzuma
svarstīti, tas ir īfvīs, kas nusizengimo atleidimas
īra, būtent ans pilnæsnio gīvasties nuteikimas,
kurin tas sulāukia, kurs nusizengdams īspazinēs
savo nusidējima ir dabar visai Dievo valiai pasi-
dāvēs. Dievo īstātīmai īra aukštæsno gīvasties
auklētojis, to gīvasties, kurs īra dievīskas gīvastis
žmoguje arba Kristaus gīvastis. Mn.

KODEL ŽMONES NELIGUS.

Jitan klāusīma tīrinēdami apsvarstīkim popirm, kame žmonēs nelīgūs. Tuoju pasirodo, kad žmonēs atsiskiria nuo viens kito savo īpatībēmis ir savo aplinkībēmis arba sānlīgomis.

Žmogaus īpatībēs randasi jau prie kūno. Retai du žmogū gīvu, kuruodu ne-atiskiriamai prisilīgsta. Bet žmonēs dār daugiau nelīgūs savo pajutimuose ir jausmuose, savo pageidimuose ir geismuose, tame, ko jie meilīja ir ko jie baidos. Tjia toks skirtumas randas, kad viens žmogus savo geismais līg kruvinu ir apterstu rūbu apsaustas, kitas savo meilījima is līg šviesos drobe rēdītas.

Didis skirtumas tarp žmonū ir mātomas žūrint ī jū mātīmo dovanas. Tai viens prilīgsta aukštām mēdzui, nuo kuro galūnēs didi apīlinkē mātoma. Kits īra medēlis, kurs īs žēmēs grumstū vos īskilēs, o daugiau nieko ne gāl matīti, kaip tik artimiausius grumsteliūs.

O aukštēsnuose dalīkuose žmonēs dār labiau atsiskir. Padēkime: sāzine. Tajē īra viename žmo-

guje kaip skaisti dienos šviesa, kuroj ir menkiausia nesvaruma matīti gali; o kitame žmoguje ji tiktai kaip kad po vidurnakties mēzum švisti praded. Juog kitasis īs girinū žmonū be jokio sāzinēs krimtīmo gāl uzmufti kita žmogū ir dār jo kūna su-ēsti, o vėl kits aukštai īskilēs žmogus ne žudītū sāu maistui neigi žuvēli, nei menkiausia gīva daigta.

Tie pātīs nelīgumai kaip patšam žmoguje randasi ir jo sānlīgose. Viens īra bēdnas, kits lobingas, viens purve gīvān, kits puikībēje; viens tarp žmonū graziais ir dorais vėlījima is, kits tarp biauuro užsigeidimo žmonū; viens tarp paikutšū, kits tarp īsmintingū, viens tarp žmonū, kurie aukštos dvāsēs, skaistos sāzinēs, kits tarp žmogžudžiū.

Taip žmonēs ne līgūs. Bet ta nelīgībē vis īs vien keitšasi. Žmogū, kuruodu šiandien ne līgu, rītoj tūluose dalīkuose sulīgst, o porīt jau vėl nelīgūs. O jie līgūs ir nelīgūs pastoja savo patšū veikimu ir darbu.

Žmogus veikdamas ir dirbdamas gāl turtingas pastoti, jis gāl savo jausmus pašvelnīti, savo sumātīma ir īsminti apšviesti, savo sāzine pabudīti. Jām pasiseka kūniškuose dalīkuose šaunia is greit pērsikeist, ne taip greit jausmū ir mātīmo gīvastīj, o visai pamažu tik dvāsīškuose dalīkuose, kaip tai: savo sāzine pabudinti.

Bet jis tatsāu pērsikeitšija. Žmogus pažindamas gīvasties īstātīmus ir juos pasekdamas savo veikimu, savo dārbu, save ir savo sānlīgas pēr-

keitjia. Taip juog reikia sakīti, kad be jokio iſ-
ēmimo taip ſra, kad žmonēs ne līgus, ka-
dāngi jū veikimai ir darbai ne līgūs.

Bet reikia pripažinti, kad žmonēs jau nuo
pat użgimimo ne līgūs — o visuose minėtuose
dalikuose. O ſita nelīgibe jie tik iſ dalies pa-
ſālinti gāl. Kas silpno kūno, tas ne gāl milžinu
pastoti, paikutis ne aukſto sumānīmo žmogumi,
girinis ne aiſkiai lūdiſiantſios ſāzinēs žmogum. Iſ
kur ta nelīgibe?

Du mokslu tſia stojis prieſ viens kita. Viens
ſāko: Žmogus pasekējas savo tėvū, ir kokiais jie, ir
po kokiomis ſānlīgomis jie gīvān, tokiu jis użgem.
Iſ ſitos vietos jis tik gāl savo veikimu tolin žengti.
Bet kiekvieno žmogaus teisingumo jausmas tuomi
ne gāl pasikāgdinti. Žmogus, kurs jautſias āsas
atsākās uż savo veikimus, mātō koks neteisingas
tās āklas prilikimas ſra, kurs jin ſi ſitan gīvasti
iſtūmēs, kur reikia tiek iſkāsti, o kur kiti dżau-
giasi. Ta nelīgibē baisus neteisingumas. O ga-
lāusiai ir gālima sakīti, kad kān žmogus gāro
ar pikto, grāžio ar biaurio dāro, tai pagalāus ne
jām priskaitīt reikia, bet āklām prilikimui.

Kits mokslas taipō ſāko: Dievas ſra žmogu
sutvērēs, kiekviena ſpatingai ir jī pastātēs po ſpa-
tiſkomis ſānlīgomis. O Dievas su juom ſi teisma
eis pagal jo darbus nezurēdamas po kokomis
ſānlīgomis ans savo gīvasti ſra praleist turējēs.
Mināu tēmīk: jis ſra turējēs. Ar pirmai sta-
tīti klāusīmai ne tur atkartojami būt? Ar paikutis

gāl tiek sumanīti ir taip elgties kaip iſmintingasis?
Ar girinis be ſāzinēs žmogus gāl taip gīvānti
kaip aukſtos dvāsēs žmogus? Ar žmogėdžio vai-
kas gāl toks būti kaip kūdikis tokiū tėvū, kuriū
ſirdis ir dūſia prakilniausū mintſū ir jausmū pilna?
Ar ne vis galāusiai žmogus turētū ſaukti: Dieve,
kodėl Tu mane tokiu sutvērēs esi, kad vis ant
pikto krīpāu, juog aſ mielai būtſau geru ir pra-
kilnu ir ſventu buvēs, kad tik tāt paſinēs būtſau?
Ar ne turēs kaltē vis stumiama būti ant sutvēr-
tojo? Ar ne vis būs klāusama: Kodėl, o ar vien
iſ paſimėgimo prie mūsū vargo Dievas žmones
sutvērē o juos tokiais ne līgiais padarē?

Visi ſitie klāusīmai iſriſjami labai ſpatingu ir
labai ſānu mokslu, kurs berods ilga laika žmonū
visai użmirſtas buvo, bet apie kurin aukſtos iſ-
minties žmonēs vis kalbėdavo, kurs Kristaus laike
Židams visai paſiſtamas buvo. Mēs ſiandien ſiſp-
sotumies, kad kas sakītū, viens ar antras iſ žmonū,
pirm 5 arba 600 mētū gīvānusiū, ſra dabar vėl
użgimēs. Bet tuokart Židai visai līg apie paſi-
stama dalīka kalbėdami klāusē: Ar Tu esi Elio-
ſus, arba ſeip koks prārakū? O mokītiniai ir,
līg iſ savēs iſſimanītū, klāusē: Kas ſra nusizen-
gēs, ſis ar jo tėvai, kad jis āklas użgimēs?

Ans senasis mokslas ſāko, kad kiekvienas
žmogus pagal savo esībēs brenduli vis iſ
naujo ſi ſitan gīvasti pareina, jeib ans brendu-
lis āugtū ir žmogus pagalāus tobūlas, dieviſ-
kas žmogus pastotū. Viſako pradžia ſra līgi, bet

zmonēs veik atsiskiria ir nelīgiais pastoja savo veikimais ir darbais. Kān viens viename āmzuje uzsidarbēs, tāt kitame randa. Berods tai ne taip pavirfutiniai.

Ne kas godus buvēs ir piningū susizērēs tuos vel ras. Sānlīgos vis prisitaikin prie zmogaus īpatībēs. Kad zmogus savo īpatībēje pārsikeitjia, tad ir sānlīgos kitos pastoja. Kas be susimilimo priēj kitus buvēs, tas tur tarp nesusimilstantjiū zmonū gīvānti. Kas mātīmo dovanas ne naudojēs, tas tarp paikūjū tur āmzu praleisti. Arba tāt līg. Kas nekīla su visu prisistāngimu, pasilieka ant savo vietos. Bet kīlimo kēlias eina ant tobūlumo, īj gīvolīsko zmogaus stovio Dievopi. O nei menkiausias dalīkas ījnetītjiu atsi-eina, viskas valdoma āmzinū ir ne apsirinkantjiū īstātīmū.

Taip ir zmonū nelīgībēs, kuros su uzgimimu stojas, īra zmonū veikimo pasekmē. Nieks ne tur tiesos kitus kāltinti. Koks ir kame kas īra, tai jo paties dārbo vaisus. Kān zmogus sēja, tāt jis ir dagos. Jo darbai jī paseka īj vieno āmzaus ī kitan.

AMŽINĀSIS KELEIVIS.

Dievīska zmogaus patībē īra paslapstīta po zāmijsku zmogaus pavidalu. Taip jī prilīgsta lošējui teatrīj ant regīklēs, kurs savo aprēdu ir veikimu visai kitaip īfrodo negu jisai īra. Niekuomet sumātās zmogus apie lošējo rūbus ir veikimus kaip apie pati zmogū kalbēs.

Tānkiai lošējas turi toki ritini atlikti, kurs jām visai ne malonus. Taipojau ir āmžināsis keleivis priverstas gīvānima pri-īmti, kurs jām didei ne patinka. Bet jis jīn ir veik vėl apleis, nēsa jis, statītas po prievarta, supiasi tarp ano ir jito āmzaus.

Tatjāu kaip bitis īj kiekvieno ziedo tik mēdu sulpia o kitka palieka zāmēs kirmelīams, taipo ir dāro mūsū dvāsīska patībē, ar mēs ja savo „aī“ (ego) ar dievīska dūfīa ar jīaip kaip pramintumim. Prilikimo arba karmo priversta jī īsīsiautjīa ī savo zāmaja patībe arba persona, ir īj jos jī tik pasi-īm dvāsīfkū īpatībiū ir sāzinēs nektara.

O galāusiai pilnībe īgījusi, jī īj personos kīla, viskan nukratīdama kaip tobūla pastojusi dievīska patībē arba, kaip sānoj svetimoj kalboj sākoma, Dhyān Chohan, tai estī dievīska galībē.

H. P. B.

KODEL MIRTI REIK.

Paprastai žmonės ir mirti žūri kaip ir išgaufima. Ir tie, kurie tikėbos mokslais ramina, negal nukratyti tãn jausman, kad tojo, kurs pasimirės, nebėra. O tada skausmai labai prispãud firdi, ir joks tikėjimo ir joks mokslo ramina juos nenutildo. Vienat tikru, gĩvu ispazinimu žmogus ir skausmũ iskĩla.

Toki ispazinima kiekvienas sãu igĩti gal. Bet apie tãn sitjon nebũs tiek kalbos kaip apie tãn, koks tasai ispazinimas ir kãn tasai sãko, kodėl mirti reikia.

Mēs tuom tarpu gĩvãenam kũnifkoj pasãulėje, kuri visokiũ pavidalũ pilna. O didãsnė žmonũ dalis ir nieko daugiau nepazĩsta kaip tiktai tuos pavidalus. Jie savo žvilgi visifkai ir juos ismeigė. Jie mãto, kaip pavidalai stojis ir kaip tie gaisfa ir pragaisfa. Daugiaus nieko.

Kas daugiau nor ispazĩti, tasai tur savo žvilgi nuo pavidalũ ben tiek pakãlti, kad jis lig prie angos stovėdamas ir vidu, ir kũnifka arba pa-

vidalũ pasãule žvelgti gal, ir laukan, bũtent ir ana puse, ir kur pavidalai kĩla, ir gĩvasties puse.

Ir pavidalus atsargiai žũrint, jau viens dalĩkas labai iduomus pasirodo: Pavidalai didei nelĩgũs. Keli vos pavidalais vadinami, kiti tobũlesni, ir vėl kiti jauniausi tobũlais isfrodo. O pasekdami viena pavidalũ arba „gĩvũ“ daigtũ eile mãtom, kad ir vieno gĩvo sutvėrimo labiausiai tobulãsnis gamina, ir, kad ans isfnĩksta, tobulãsnis jo vieta uzima. Mokslininkai, kurie tokias pavidalũ eilias per tũkstant mėtũ pasek, aisku lũdĩma irã padãvė, kad pavidaluose arba gĩvuose daigtuose apsireifkia nuolatinis mũsũ pasãulės kĩlimas ir kad to kĩlimo siekis vienat gal bũti tobũlumas.

Bet pavidaluose nemãtoma jũ pasitobũlinimo priezastis. Kas lig siol kaip priezastis prizũrima buvo, jau siandien mokslininkũ vėl atmetama. Tãn priezasti istĩrinėt norėdami turim ir gĩvasties puse pažvelgti. Tai ispazĩstam, kad gĩvastis kĩla ir kad jisaisusitver pavidalus, o kad jis atsitrãukia, tai pavidalai pragaisfa. Pavidalai kuo tobũlesni, juo daugiau juos sutvėrãs gĩvastis iskilės. Kĩlãs gĩvastis nor apsireikĩti, o tãm tikslui susitvėr pavidala kaip kokia irãnki. Vis po pirm gĩvastis tur atsirasti, tad stojis ir pavidalas.

Tai jau visai pavirfomis istĩrinėjama. Kad koks sãnaris vartojams, tai jis vis daugiaus pastoja tinkams; kad jis nevartojams, tai jis pasilpsta

ir galâusiai iŝniksta. Gîvasties reikalai visados susitver sânarius.

Jau tuose pavidaluose gîvastis apsireiŝkia, kuriais vadinam minêrâliais, dâr labiau zælmenuose, gîvoluose ir galâusiai zmonêse. Bet ir zmoĝuje gîvasties kîlimas nesilâuja. Jis jame kîla kol ne pastojêš âmžinas, dieviŝkas gîvastis. Kaip nesiznodamas kûdikis mûsû gîvastis iŝ âmžino gîvasties pareina ir pilnu iŝpazinimu jis topi grîŝti tur. ŝitas kîlimas to neatlaikomas, kurs ilgstinas arba jâm priesîjjas. Bet gîvastis kuo daugiau tame zmoĝuje kîla, kurs visu noru prie visuotino kîlîmo prisided ir jieŝko jîn paskubinti.

Pavidalas îra kævalas, kurame gîvastis pæriamas. Kaip veik kævalas per ânĝŝtas îra apreikŝti gîvasties pilnîbe, tai gîvastis tân pavidala didzia kantrîbe patobûlin, bet galâusiai sulauzo, jeib sâu nauja, labiau tinkama susitværtû.

Jau ant zæmiausio laipsnio gîvastis apsireiŝkia kaip îpatiŝka sâmonê. Bet kokia ji iŝkilusi prie zmogaus! Tâtjâu zmogaus tikrasis gîvastis, zmoĝiŝka sâmonê, teprasided, kad zmogaus mânîmas nebsisuka vien apie savo kûna, apie savo jausmus, geidulus ir geismus, apie savo paties pasimêgima, bet kad jis tolâu apsizvalgo, kad jis dël kitû palaimos praded savo palaimos atsizadêti, kad jame praded âugti teisingumas ir mielaŝirdingîstê, trumpai sâkant, kad jame praded dvâsiŝkas gîvastis plûsti.

O kol tas laipsnis atsiektas, zmogaus gîvastis tur jau labai âugêš bûti. Kurio zvilgis pavidaluose sugâutas, tasai tik mâto ano gîvasties zingsni nuo uzgimimo lig mirties. Bet kurs î gîvasti pâti zvelgia, tasai mâto, kaip tas pats zmogaus gîvastis laiks î laika viename pavidale po antro âuga ir tarpsta, kol ne stebêtina ir rîkâujanti tobûluma atsieka, ana tobûluma, kurs îra pilna vienîbe su âmžinu gîvastju, kurs îra neapsaurîtas iŝpazinimas, ne-iŝmieruojama meilê ir kantrîbê, ne-apsakoma gîvasties pilnîbê ir palaima ir tobûla valia.

O ŝitas iŝpazinimas nepazîsta nusiminimo dël kokio nors mîlîmo mirties; jâm vienat gailu kad zmogaus gîvastis per visa âmžu nei truputi nêra âugêš. Tâm iŝpazinimui juog mirtis nêra pragaiŝtis. Jâm gîvastis îra âmžinas, jis mâto kad mirti reikalinga, jei ano gîvasties tobûlumas veikiau pri-einamas bûtû.

Todêl jis nebepazîsta âŝarû. Tokio iŝpazinimo zmonêš stovi lig savo gîvastju jau iŝkilê iŝ mûsû târpo, bet jie, matîdami mûsû akluma ir mûsû skausmus ir âŝaras, pilnu pasigailêjimu ir susimîlimu nor, kad mês kuo veikiau atsiektumim aukŝtæsni, pilnæsni gîvasti, kurs îra ne-aptæmdintas iŝpazinimas, ne-apsaurîta palaima, gîvastis, kurs nebatsiskir nuo amžinûjû gîvasties jûrû.

Mn.

